

[Steen Folke]

telig præcist. Men den situation, som jeg mener alle, måske undtagen udenrigsministeren selv, dengang forestillede sig, var, at der var tale om en 2 måneders forlængelse, at det var en 2 måneders forlængelse af den forordning, det hele drejede sig om. Der var ingen, der forestillede sig, at det var nødvendigt at nedlægge veto, for hvorfor skulle de andre lande ikke acceptere, at det blev en 2 måneders forlængelse, hvis det var det, Danmark ønskede? Man kunne jo altid forlænge igen. Det er den situation, man diskuterede ud fra. Derfor har det med vetoet ikke været fremme på den måde og med den klarhed; det vil jeg gerne medgive hr. Niels Helveg Petersen.

Jeg er glad for, at udenrigsministeren svarede mig og nu siger, at han faktisk forsøgte at få en forlængelse for kun 2 måneder. Jeg mener egentlig ligesom hr. Ivar Nørgaard, at det da vist er en ny oplysning, men det kan være, at det ikke er det. Jeg kan ikke huske, hvornår vi har fået det at vide før, og jeg vil gerne lidt uddybende spørge udenrigsministeren: nu var der jo tale om en skriftlig procedure – så vidt jeg har forstået, var det et skriftligt fremsendt ønske fra dansk side, at denne forlængelse kun skulle være på 2 måneder – og kom der så skriftligt svar fra de øvrige lande tilbage om, at det kunne man altså ikke gå med til? Var der, som hr. Ivar Nørgaard spørger om, nogle argumenter? Hvorfor ville man ikke det? Kan vi få uddybet det en lille smule? Jeg mener, vi har fået oplyst, at det var skriftlig procedure, der var tale om. Derfor vil jeg gerne høre: hvilken form havde det danske forslag om, at det kun skulle være en 2 måneders forlængelse? Hvilken form havde de andre landes afvisning af, at det kun skulle være en 2 måneders forlængelse? Det synes jeg ville være af interesse at få oplyst.

Jeg vil sige i forbindelse med vores dagsorden, at jeg undrer mig ligesom hr. Holger K. Nielsen en lille smule over ministerens arrogante afvisning af det midterste afsnits betydning. Man kan sige, at vetoretten er en forudsætning. Nu vel, det er altså en forudsætning, som hele tiden søges undergravet af andre, ikke mindst af en række af de andre EF-lande og af EF-Kommissionen, og den danske regering har været lidt på skred i forbindelse med Genscher-Colombo-planen. Men når det drejer sig om det midterste afsnit, om brugen af artikel 113, mener jeg, det

er stjerneklart udformet her, at det kan der ikke blive tale om i fremtiden. Det mener jeg er et meget vigtigt resultat af debatten, at det bliver præciseret. Det undrer mig unægtelig, at ministeren stiller sig op og siger, at det har overhovedet ingen betydning at vedtage det, han kan da bare komme alligevel. Jeg tror, at når ministeren har været hjemme at sove på det, når denne dagsorden nu er vedtaget, så vil han erkende, at der faktisk ingen anledning bliver for ham som minister til overhovedet på noget tidspunkt at komme og bede om tilslutning til, at artikel 113 kan anvendes til rent politisk motiverede sanktioner eller andre udenrigspolitiske formål.

Vi er glade for, at der bliver et flertal for den dagsorden, der er udformet her. Det er klart, at det er med henblik på at få et flertal, at vi har udformet dagsordenen sådan. Det vigtigste er at få slået dette fast om brugen af artikel 113. Vi kunne selvfølgelig godt have fremsat langt mere markante dagsordener, der virkelig gik imod EF-medlemskabet i det hele taget og den slags. Så ved vi også godt, hvor mange stemmer de havde fået.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Til spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om en ny oplysning, at Danmark skulle have ønsket en 2 måneders forlængelse, skal jeg henvise til svaret på et af de mange spørgsmål, jeg har besvaret under udvalgsbehandlingen af vores lovforslag, nemlig svaret på spørgsmål nr. 13, hvor jeg gjorde opmærksom på, at ved den drøftelse, der fandt sted i de ti's politiske komité den 20. december, havde Danmark understreget, at man var indstillet på en forlængelse i 2 måneder.

Videre bliver jeg spurgt: hvilke argumenter brugte de andre så for, at de ikke ville være med til 2 måneder, men foretrak en 12 måneders forlængelse? Jeg kan ganske enkelt svare, at de fandt det mest hensigtsmæssigt med en så lang forlængelse – men med en udtrykkelig understregning af, at det når som helst kunne ophæves. Da det for os gjaldt om at sikre – i respekt for markedsudvalgets mandat – at Danmark kun var bundet i 2 måneder, var det, at der blev taget det forbehold, som kom i rådsprotokollen, og som har bevirket, at Danmark i dag ikke anvender disse sanktioner. Det gør derimod de andre.